

Hensyn til de af Komitéen fremsatte Indvendinger, hvorom nærmere i Bemærkningerne til de enkelte Paragrafer. I Norge og Sverige er Udkastet modtaget med Tilslutning fra de handelskyndiges Side.

§ 4.

I Overensstemmelse med den her i Landet sædvanlige Udtryksmaade, der ogsaa almindeligt findes i fremmede Love, saaledes f. Eks. i den tyske Handelslovbog § 383 og i den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten af 30. Marts 1911 Art. 425, har Udkastet i § 4, 1ste Stykke defineret Kommissionæren som den Mellemand, der har paataget sig at indgaa Aftale for en andens Regning „i eget Navn“. Man har ikke været blind for, at Udtryksmaaden sprogligt ikke er særlig træffende, men man har ikke kunnet finde noget andet mere rammende kort Udtryk. Fare for nogen Misforstaaelse foreligger ikke. Man har altid været enig om, at Mellemandens Handlen „i eget Navn“ betyder, at han ved Indgaaelse af Aftale med Tredjemand optræder saaledes, at han selv, og ikke den, for hvis Regning han handler, forpligtes overfor Tredjemand som Part, og at dette er Særkendet for Kommission. Ingen har ment, at det til Optræden som Kommissionær skulde være nødvendigt, at Mellemanden udtrykkeligt udtaler, at han handler i eget Navn. Og paa den anden Side er man paa det rene med, at det, selv om Mellemanden opgiver Tredjemand Navnet paa den Person, for hvem han optræder, ikke er udelukket, at der foreligger et Kommissionsforhold. I Theori og Praksis har det været uomtvistet, at Spørgsmaalet, om Mellemanden er optraadt i Mandantens Navn (som Fuldmægtig, Agent) eller i eget Navn (som Kommissionær), saa at han selv, men ikke Mandanten, bindes ved Aftalen, maa afgøres under Hensyntagen til samtlige foreliggende konkrete Forhold. At opstille nærmere vejledende Regler i saa Henseende vilde være vanskeligt og ufor-

nødent. Naturligvis kan det ikke være afgørende, om Mellemanden kalder sig Kommissionær eller ej. Der er mange Personer, der kalde sig Kommissionærer, men i Virkeligheden optræde som Fuldmægtig (Agent), og omvendt er det ikke udelukket, at en Person, der erklærer, at han optræder som Agent, kan falde ind under Udkastets Bestemmelser om Kommission. Det kommer an paa, hvad Mellemanden ifølge sin Optræden maa antages at have tilsigtet. Vejledende i saa Henseende vil det være, om han forretningsmæssigt i Almindelighed handler som Kommissionær. Forøvrigt forekommer det, at samme Forretningsdrivende undertiden handler som Agent, undertiden som Kommissionær.

Som det af Affattelsen af § 4, 1ste Punktum vil ses, omfatter Udkastets Bestemmelser om Kommissionærer kun dem, der have paataget sig det Hverv at optræde som Kommissionærer. Udenfor Udkastets Bestemmelser om Kommissionærer falder saaledes den, der optræder i eget Navn for en anden uden dennes Bemyndigelse hertil, være sig, at der slet ikke foreligger nogen Bemyndigelse, eller at der foreligger en Bemyndigelse til at optræde som Fuldmægtig (Agent). Udenfor Udkastets Kommissionærbegreb falder endvidere den, der er anmodet om at optræde i eget Navn, men ikke har overtaget Hvervet.

Ogsaa ved Køb og Salg af faste Ejendomme benyttes ofte Mellemmænd, der ikke blot kaldes Kommissionærer, men ogsaa kunne indtage en lignende Stilling som de Kommissionærer, der beskæftige sig med Køb og Salg af Løsøre. Og ogsaa ved andre Aftaler end Køb og Salg benyttes Mellemmænd, der optræde i eget Navn, f. Eks. Speditører, som afslutte Fragtafalte for en andens Regning, men i eget Navn. Man har imidlertid, i Tilslutning til andre Lovgivninger, ment at burde indskrænke Udkastets Bestemmelser til kun at angaa Køb og Salg af Løsøre. Reglerne maatte ellers spænde over meget uensartede Forhold, og Normer for adskillige af disse bør